

и ратай? И кога прочетохъ нѣколко чужди книги, узнахъ, че има много нѣщо писано за българския народъ и за неговото староврѣмско царство. Това ме накара да си направя трудъ и отъ многото чужди истории, що прочетохъ, да напиша наша народна, българска история, каквато дотогава нѣмаше. Цѣли двѣ години се скитахъ да дира книги, отъ които да събера нѣщо и напиша българска история. Ходихъ чакъ въ нѣмската земя за сжщото нѣщо. Тамо намѣрихъ една чужда история, въ която се пишеше нѣщо за българитѣ и сѣрбитѣ. Ала то бѣше съвсѣмъ кжсичко. Писателятъ билъ латинянинъ, та не рачилъ да пише много и хубаво за сръбскитѣ царе и светци, а пъкъ за българскитѣ хичъ и не поменува.

Така азъ, макаръ че бѣхъ боленъ, пжтувахъ за събиране книги. Стомахътъ ме много болѣше, но не искахъ да се лѣкувамъ, а постоянно се трудихъ и страдахъ. Когато се прѣмѣстихъ въ Зографски манастиръ, и тамъ намѣрихъ още книги. Най-сетнѣ отъ всички прочетени стари книги азъ събрахъ и написахъ моята историйка. Азъ не съмъ училъ ни граматика, ни история и за това написахъ моята книга на простъ български езикъ, съ прости думи и изречения. Книгата си написахъ за полза на българския народъ.

Послушай ме, четецо, и дай внимание на това що ще ти кажа. Нека всички да ревнуваме и почитаме своя родъ и своето българско отечество; нека всички пожелаемъ да научимъ и разберемъ, какъвъ е билъ въ старо врѣме нашия народъ, отдѣ е той дошълъ тукъ, кои и какви сж били нашитѣ прадѣди, нашитѣ царе, патриарси и светци. Това нѣщо трѣбва всички за знаемъ, както що знаятъ за своитѣ си другитѣ народи, които иматъ на своя роденъ